

ECHOES: Η αφήγηση του χρονικού μιας δημιουργίας

Το ECHOES είναι ένα μακροχρόνιο εικαστικό ερευνητικό πρότζεκτ που ξεκίνησε ως ιδέα το 2010 και παρουσιάστηκε εν μέρει για πρώτη φορά στην Αθήνα το 2020. Έκτοτε, μέρος του πρότζεκτ έχει παρουσιαστεί στο Trento Art Festival (2022), στο Palazzo Albrizzi-Capello στη Βενετία {2024} και στο MUST Museo Storico στο Λέτσε (2025).

Η εγκατάσταση διερευνά κατά πόσο η καλλιτεχνική δημιουργία αφορά αποκλειστικά το τελικό αποτέλεσμα ενός έργου ζωγραφικής ή αν περιλαμβάνει το σύνολο της διαδρομής που οδηγεί σε αυτό — μια διαδικασία που αντανάκλα τις σκέψεις, τις χειρονομίες και τις εσωτερικές διεργασίες του καλλιτέχνη. Ο όρος ECHOES χρησιμοποιείται μεταφορικά για να περιγράψει την ίδια την αφήγηση της δημιουργίας. Η πράξη του σκουπίσματος των πινέλων και της εναπόθεσης των χρωμάτων επάνω στα πανιά εργασίας, αν και συχνά ασυνείδητη, δεν είναι ποτέ απολύτως τυχαία. Κάθε χειρονομία συνιστά από μόνη της μια αισθητική έκφραση, εδραιωμένη στην ευαισθησία του καλλιτέχνη και υπηρετεί τον θεμελιώδη σκοπό της τέχνης: τη συγκινησιακή πρόκληση.

Από αυτές τις χειρονομίες αναδύονται ελεύθερα νέες συνθέσεις, χωρίς τη διαμεσολάβηση της λογικής, λειτουργώντας ως παράλληλες αφηγήσεις άρρηκτα συνδεδεμένες με το τελικό καλλιτεχνικό αποτέλεσμα και αντηχώντας την ίδια τη δημιουργική διαδικασία. Στο πλαίσιο του πρότζεκτ, αποσπάσματα υφάσματος που χρησιμοποιήθηκαν για τον καθαρισμό πινέλων και σπατουλών κατά τη διάρκεια μιας δεκαετίας μετασχηματίστηκαν σε γλυπτική μορφή. Φωτογραφημένα και απομονωμένα, τα αποσπάσματα αυτά εξελίσσονται σε αυτόνομα έργα τέχνης, το καθένα φέροντας τη δική του αναφορά και μια διακριτή αφήγηση.

Οι συνθέσεις προβάλλονται σε οθόνη, προσκαλώντας τους επισκέπτες να σταθούν ανάμεσα στο φως που εκπέμπει ο προβολέας και την επιφάνεια προβολής. Με αυτόν τον τρόπο, οι σκιές τους παρεμβαίνουν στο μέσο, δημιουργώντας νέα στρώματα νοήματος και αυτοέκφρασης. Στο βίντεο συνοδεύουν στοχαστικά ερωτήματα, τα οποία καλούν τον θεατή να επανεξετάσει τα όρια μεταξύ του βλέπειν και του θυμάσθαι, του δημιουργείν και του αντιλαμβάνεσθαι, ενώ ταυτόχρονα εστιάζουν στον τρόπο με τον οποίο αυτά τα κατάλοιπα αποκτούν αυτονομία και λειτουργούν ως ανεξάρτητα έργα.

Δεν παρεμβάλλεται άραγε πάντοτε η ανθρώπινη «σκιά» ανάμεσα στις λέξεις και τα πράγματα; Κάπου ανάμεσα στην ιστορία που γράφουμε και την ιστορία που κατασκευάζουμε, βρίσκεται και η ιστορία του εαυτού...

Μιλένα Δημητροκάλλη